

Emmanuel Emmauszban

A mai evangéliumban hallottuk, hogy két tanítvány - Kleofás és társa - még aznap

---

Szerző: Vendégszerző (2021-04-07)

1 / 4 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/emmanuel-emmauszban/> internetes címről származik. A cikket 2021-05-18 dátummal egy médiamissziós lelkiületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

elindultak egy Emmausz nevű helységbe, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyi távolságra feküdt. Útközben az eseményekről beszélgettek. Egyszer csak melléjük szegődött valaki, egy ismeretlennek tűnő ember, és kifejtette számukra mindazt, ami az írásokban Róla szólt. A tanítványoknak lángra gyúlt a szívük: az Istenbe vetett hitükből fakadó öröm lángra lobbant bennük.

Az Úr Jézus magyarázatai felemelték a szívüket ebből a világból az Isten országába, az Isten mennyei világába. Megérintette a szívüket Isten szeretete, a világosság fénye, lángra lobbantotta a szívüket Emmanuel, a velünk maradt Úr. Velünk az Isten, és a kenyértörésben fel is ismerték őt.

De hogyan ismerhették fel őt a kenyértörésben – kérdezhetnénk – amikor nem valószínű, hogy ez a két tanítvány ott volt az utolsó vacsora termében? Abban a szent térben és abban a szent pillanatban, amikor az Úr Jézus a kenyeret a saját testévé változtatta át, és amikor a bort a saját vérévé konzekrálta? Honnan tudhatták ezek a tanítványok, hogy mi történt ott?

Három nap telt már el a beteljesedett kereszthalál után. Mindazok, akik azt remélték, hogy Jézus a Megváltó, nyilván másról sem beszélgettek egymás közt. Az apostolokkal egyetemben. El voltak keseredve. A remény odaveszett, akit szerettek, akire felnéztek, az nem váltotta be a személyéhez fűzött reményeket. És maguk az apostolok is, akik ott voltak az utolsó vacsora termében, nyilván

---

Szerző: Vendégszerző (2021-04-07)

2 / 4 oldal | © Katolikus.ma

beszélgettek másokkal is a történekről. Ahogy fel szoktuk idézni egy elhunyt személy utolsó szavait, tetteit, egy valamit bizonyára felidéztek és elmondtak. Mégpedig azt, hogy Jézus elfogatása előtt, a hagyományos húsvéti széder este megünneplésében, úgy, ahogy azt a szokások és a hagyományok megkívánták, történt egy nagyon különös cselekmény. Valami olyasmi, ami meglepte és mélyen megérintette a tanítványokat. A kenyértörés. Erről nem tudtak *nem mesélni* mindazoknak, akikkel megosztották a tehetetlenségüket. Nyilván elbeszélték azt, hogy a vacsora közben az Úr Jézus kezébe vette a kenyeret, és úgy osztotta szét közöttük, hogy azt mondta nekik, egyétek és vegyétek, mert ez az én testem, mely értetek adatik. És hogy ettek belőle mindnyájan. Megtörte a kenyeret. Majd a bort felemelve, a kezébe véve, ugyanígy cselekedett. Úgy adta oda ivásra a kelyhet az övéinek, hogy ez az Ő vére, az új szövetség vére, amely kiontatik a bűnök bocsánatára, és hogy igyanak belőle mindnyájan.

Ahogy ezt elmesélték, ez bizonyára a szívébe markolt a hallgatóiknak, még ha nem is értették még egészen, hogy ez pontosan mit is jelent.

Föltámadótként - a két tanítvány mellé szegődve, Emmausz felé -, amikor kifejtette számukra az írások értelmét, abban alighanem benne voltak az Ő saját feltámadását megjövendölő részek is, főleg a Zsoltárokból. És hallván, hogy mit mondott a kenyér megtörése közben, bennünk összeállt a kép! Hiszen ez Jézus!

Szerző: Vendégszerző (2021-04-07)

3 / 4 oldal | © Katolikus.ma

Jézus, te vagy az, a názáreti Jézus, aki feltámadtál!

De ekkor már el is tűnt a szemük előtt.

Az emmauszi tanítványok rohantak vissza Jeruzsálembe. De már nemcsak a föltámadás hírért vitték, hanem mindazt a tanítást is, amelyet az Üdvözítő útközben kifejtett a számukra.

Eddig az apostolok tanították őket, de most ők ketten taníthatták a tizenegyet. Igen, hogy a prófétai jövendölések közül melyik, hogyan teljesedett be a názáreti Jézus Krisztus személyében és tetteiben.

Kettős volt az öröm. Fölismerték és tapasztalták, hogy Jézus Krisztus föltámadt, és megértették, hogyan szóltak az írások minderről előre, s bizonyára lángolt a szívük. Nemcsak nekik, de a tizenegynek is, s mindazoknak, akik még hallgatták őket. A megváltás megtörtént, a megváltás beteljesedett, az Úr föltámadt halottaiból. Ámen.

Horváth Zoltán diakónus

Ez a homília 2021 április 7-én a Városmajori Jézus Szíve Plébániatemplomban hangzott el.

Szerző: Vendégszerző (2021-04-07)

4 / 4 oldal | © Katolikus.ma